

Rosie og Moussa

Michael De Cock & Judith Vanistendael

An extract pp (7-31; 79-90)

Original title Rosie en Moussa
Publisher 2010, Querido

Translation Dutch into Norwegian
Translator Hedda Vormeland

© Michael De Cock & Judith Vanistendael/Hedda Vormeland/Querido/Flanders Literature – this text cannot be copied nor made public by means of (digital) print, copy, internet or in any other way without prior consent from the rights holders.

---

p 7-31

Rosie står på fortauet og ser oppover.

Selv om hun bøyer hodet helt bakover, kan hun ikke se taket på boligblokka. Så høy er den. Det får henne til å måpe.

Så ser Rosie rett framover igjen. På glassdøra og postkassene i gangen.

Hun hører døra på drosjen smelle igjen bak henne. Mamma kommer og stiller seg ved siden av henne.

«Fine greier», sier hun, og så biter hun seg i leppa.

Det gjør mamma bestandig når hun ikke mener det hun sier.

Så ser hun, akkurat slik Rosie nettopp gjorde, så høyt opp i lufta hun klarer.

Tro om hun klarer å se taket?

«Her er det ...»

Rosie sier ingenting.

Drosjen kjører bort gata. For å flytte trengtes det ikke noen flyttebil. Alt måtte gå så forferdelig fort, og mamma og Rosie har ikke akkurat så innmari mange ting.

«Hvor er det vi skal flytte hen, da?» hadde Rosie spurt.

«Ikke så langt», hadde mamma sagt, «bare på den andre siden av byen.»

Men den andre siden av byen kunne like gjerne vært den andre siden av verden. Til og med været er annerledes her, tenker Rosie. På den andre siden av byen skinte sola. Her regner det. Det er guffent vær, og det er en guffen dag.

Byen er så stor at Rosie kan gå seg bort i den over hundre ganger. Noen gater er rette og brede, med store bygninger på begge sider. Andre gater er smale og slynger seg i utallige svinger fra torg til torg. Til og med drosjesjåføren svingte inn i feil gate nå nettopp. Og drosjesjåfører kjenner byen som sin egen bukselomme, det har pappa fortalt Rosie en gang.

«Skal vi gå?» spør mamma.

Hun strekker hånda ut mot Rosie.

«Gå hvor da?» spør Rosie grettent.

«Inn, vel ... tøysekopp», sier mamma.

Hun ser på Rosie og smiler bredt.
Så gir hun Rosie et lite dytt.
«Inn i det nye hjemmet vårt.»

Hvis vi virkelig er helt nødt, tenker Rosie, og hun legger hånda i mammas. I den andre hånda tar hun den lille kofferten sin, som hun nettopp hadde satt fra seg på fortauen. Hun sukker.
Det tar sikkert en evighet før jeg får venner her, tenker hun.
Men hun sier det ikke. Så går de hånd i hånd inn i den store blokka.

«Hei», sier Moussa. «Jeg er Moussa ... Og du? Hvem er du?»
To store øyne ser spørrende på Rosie.
«Du er ny», sier han før Rosie rekker å si noe.
«Ikke i det hele tatt», sier Rosie. «Jeg er Rosie.»
«Ja vel», sier Moussa.

Moussa strekker seg opp på tå og ser inn over skulderen på Rosie.
«Som jeg trodde», sier han så. «Er det der rommet ditt?»
Han retter pekefingeren mot rommet til Rosie. Døra står på vid vegg.

«Ja, hva så?» spør Rosie.
«Rommet mitt er rett over rommet ditt. Hvis jeg lager hull i gulvet på rommet mitt, havner jeg på rommet ditt.»
«Du kan jo også bare ringe på», sier Rosie.
Moussa nikker og ser sjenert ned på tærne sine.
«Å ringe på funker også», mumler han.

Så sier Rosie: «Jeg bor her sammen med mamma.»
«Og faren din?» spør Moussa. «Hvor er han?»
«Går det bra at jeg forteller det en annen gang?»
«Jeg vet alt om dette huset», sier Moussa etter en liten pause. «Har du vært helt på toppen noen gang?»
«Nei», sier Rosie, «jeg har akkurat flyttet inn.»
«Jeg vet om en dør, og hvis du går gjennom den, kommer du til en liten trapp, og den fører opp på taket.»
«Greit for meg», sier Rosie.

«Ikke bry deg om hunden min», sier Moussa. Rosie ser på den røde hannkatten som Moussa har i bånd. Det er ikke noen hund i det hele tatt, det er en rød hannkatt.

«Den ser farlig ut, men den biter ikke.»

«Tuller du med meg, eller?» spør Rosie. Hun har aldri sett noen gå tur med en katt og late som om det er en hund. «Det der er ikke noen hund.»

Moussa sukker.

«Jeg skulle så gjerne hatt en hund. Men herr Bakk vil ikke ha hunder i huset.»

«Hvem er herr Bakk?» lurer Rosie på.

«Har du ikke truffet herr Bakk ennå? Han bor helt nederst i huset. Han brøler hele tida. Demp deg litt i oppgangen, gutt! Eller: Hei der gutt, kan du se til å få med deg døra!»

«For en ekkel fyr», sier Rosie.

«Kan du også late som om katten min er en hund?» vil Moussa vite.

«Hvis du tar meg med opp på taket.»

«Avtale», sier Moussa, og så klasker han hånda mot Rosies hånd.

«Hva heter hunden din?» spør Rosie.

«Titus.»

«Bra hundenavn», sier Rosie. Så klapper hun Titus på hodet. «Mjau», sukker hunden.

Rosie har tullet skjerfet tre ganger rundt halsen. Så kaldt er det. Det går nesten ikke an å kjenne henne igjen.

Pusten kjennes varm ut under skjerfet.

På hjørnet av gata, rett overfor basketballbanen, er fiskebutikken til Mohammed. «Den lille ansjos», står det på fasaden. Rosie trenger ikke engang krysse gata for å komme dit.

«Så du bor her i strøket?» spør Mohammed.

Rosie nikker. «Jeg bor sammen med mamma i den store blokka i enden av gata.»

«Da kommer vi til å treffes igjen.»

«Sikkert», sier Rosie.

«Og hva kan jeg gjøre for deg?» vil Mohammed vite.

Rosie kjøper en overraskelse til mamma. Så går hun hjem igjen, med en stor plastpose i hånda.

«Og hvor har du tenkt deg hen, gutt?» hører Rosie idet hun skal til å gå opp trappa. Stemmen til herr Bakk lyder kald og rusten i oppgangen. Herr Bakk kan være forferdelig streng i blant. Og han kan ikke fordra barn. Så høres fottrinn som nærmer seg. Rosie vil legge på sprang, men det er akkurat som om hun ikke kan røre seg.

Rosie snur seg og tar av seg skjerfet.

Først da ser herr Bakk at Rosie er Rosie.

«Rrrrosie», sier herr Bakk, med en R som skramler som en hestekjerre over brostein. «Vi vil ha et skikkelig hus her, med skikkelige folk ...»

«Ja visst, herr Bakk.»

Oppe i trappa høres spetakkel. Moussa krangler med brødrene sine.

«Altså ikke slik som de slynglene der opp.» Han løfter blikket. «Stille!!» Stemmen hans gjaller i gangen.

Hvis han virkelig vil ha det stille, burde han ikke skrike sånn, tenker Rosie.

Der opp er det en av brødrene som ler og løper av sted. Tro om det er Moussa, undrer Rosie.

«Vet du at en av dem til og med har våget å gå opp på taket? Det er strrrengt forbudt.»

Rosie nikker.

«La meg se på den posen», ber herr Bakk.

«Blæh!» sier han og rynker på nesa. «Se å komme deg av gårde, nå.»

Mamma sitter med et fotoalbum i fanget. Hun ser på bilder av pappa, mamma og Rosie. Rosie på skuldrene til pappa, en gang de var på dagstur til kysten. Rosie oppå taket av en bil, og pappa som står ved bildøra og smiler bredt. Han har gullkjede rundt halsen.

Da Rosie kommer inn, lukker mamma albumet og svelger gråten.

På kjøkkenet legger Rosie østersene på et fat og skjenker opp to glass med brus. Hun skjærer en sitron i to, tar med seg pepperkverna og går ut i stua.

«Overraskelse.»

«Østers med brus», ler mamma.

«Akkurat som sammen med pappa ...», sier Rosie.

Hun løfter glasset for å klinke. Det hører med hvis man vil skåle for noen.

Mamma løfter også glasset. «For oss.»

«Og for pappa ...», tenker Rosie.

Så river mamma det siste arket av kalenderen. Den nye kalenderen ligger allerede klar. 365 dager tykk. Kvelden faller iskald over byen. Langt borte høres allerede det første fyrverkeriet.

Moussa står og stråler da han kommer og banker på hos Rosie noen dager senere. Han sprekker nesten av stolthet.

«Skal vi ...?» hvisker han hemmelighetsfullt.

Rosie kommer ut og lar forsiktig døra gli i lås. Mamma må ikke få vite hva de planlegger.

«Du vet at du ikke får fortelle dette til noen», sier Moussa. Han har aldri sett så alvorlig på Rosie før.

«Klart det», sier Rosie.

Herr Bakk har forbudt det på det aller strrrengeste, og mamma vil sikkert heller ikke ha noe av at de går helt opp på taket. Men hvis du må kutte ut alt det som mødre ikke vil, blir livet jammen skikkelig kjedelig.

«Og hva om jeg forteller det likevel?» vil Rosie vite.

«Vel, da ... kommer det til å vokse grønt hår ut av ørene på deg», sier Moussa. Det er det første som faller ham inn.

Så går de opp trappa.

«Over hundre trinn før du kommer opp», sier Moussa.

Sist gang telte han dem. Den gangen gikk han opp på taket med storebroren sin. Men da han var kommet nesten til hundre, kom han til å tenke på noe annet, og så kom han ut av tellingen.

De går forbi leiligheten til lærer Bert, familien Diallo ... høyere og høyere. Alt går akkurat slik Moussa har sagt. Etter tiende etasje kommer de til en smal trapp. FORBUDT FOR UVEDKOMMENDE står det med røde bokstaver på et lite skilt.

«Hvis vi går opp her, kommer vi til en jerndør. Da er vi framme», sier Moussa andpusten. Rosie nøler. Hun kaster et blikk til på de store røde bokstavene.

«Du kan se hele byen der. Fotballstadionet og stasjonen. Du kan se togene kjøre til og fra. En gang så jeg et tog kjøre helt ut til kysten.»

Det tror ikke Rosie på. Men hun får ikke sjansen til å si det.

«Jeg burde ha skjønt det», sier Moussa nå.

«Hva burde du ha skjønt?»

«At du er en feiging.»

«En hva for noe?»

«En feiging», gjentar Moussa ondskapsfullt.

Det er Rosie aldri blitt kalt før.

«Det er jeg ikke, det så», glefser Rosie tilbake.

Moussa gliser. Et lite øyeblikk tenker Rosie på å smelle til ham i magen. Så hardt at han ikke kan få fram et ord på noen sekunder. Hun gjør det ikke. Før Moussa rekker å si noe mer, løper hun oppover trappa som førstemann. Helt til jerndøra.

Rosie dytter på den. Så hardt hun klarer.

«Vent», roper Moussa. Han stormer etter Rosie opp trappa.

Døra åpner seg, den knirker og piper.

Der står de, da. Som to kongebarn, aller øverst på taket av den store boligblokka.

Det er nesten som et stort torg opp i lufta. Høyt, veldig høyt over byen. Og det er enda mye vakrere der enn Moussa sa. Det er kaldt, og sola skinner, og de kan se uendelig langt.

«For et utsiktstårn», sier Rosie. Rosie ser kontorbygninger, byggekraner som er like høye som hun selv er nå. Og langt, langt der nede er det et virvar av gater og torg.

«Der kan du se», sier Moussa. Han stråler.

Rosie sier ingenting. Hun bare ser.

«Der er stasjonen», sier Moussa og peker på en liten bygning et stykke unna.

Et bitte lite tog kjører ut av byen langt der borte.

«Togsjåfør, det måtte det være fint å være», sier Moussa.
«Lokfører», sier Rosie.
«Hæ?»
«Det heter lokfører.»
«Samme for meg», sier Moussa. «Bare jeg får sitte ved rattet.»
Rosie lurer på om tog har ratt. På skinner trenger man ikke å styre, tror hun.
«Har du vært ved kysten noen gang?» vil Moussa vite.
Rosie nikker. «Sammen med pappa.»
Det var en fin dag. Kanskje den fineste i hennes liv. De spiste is og gikk barbeint i sanda. Men det virker så lenge siden allerede.
«Du?» spør Rosie.
«Nei, men senere, når jeg blir togsjåfør, da skal jeg kjøre toget til kysten hver eneste dag.»
«Lok-fø-rer», smiler Rosie.
«Når skal du egentlig fortelle meg hva som skjedde med faren din?» sier Moussa.
«Fortelle om faren min ...», sukker Rosie. «Hvor skal jeg begynne. Det er en skikkelig lang historie.»

Plutselig hører de en stemme fra trappa.
«Er det noen der?»
Rosie ser forsiktig på Moussa. Som om hun en liten stund håpet at det var han som ropte.
Og så, en gang til, enda høyere enn den første gangen: «Errr det noen derr?»

---

p 79-90

Fru Himmelrik henger nøkkelen på kroken.
«Sånn», sier hun. «Det var det.»
Hun går bort til komfyren. «Hvem har lyst på varm kakao?»
Det har Rosie og Moussa sammen lyst på, etter at de har vært så lenge på taket.

Fru Himmelrik kommer inn i stua med tre dampende koppar. Pent ved siden av hverandre på et serveringsbrett. Og ved siden av hver kopp ligger det et deilig stykke formkake.
«Herlig», sier Rosie. Hun gnir seg i hendene.
Først nå kjenner hun hvor sulten hun er.

«Hvordan fant du oss egentlig?» vil Rosie ha greie på.
«Jeg sto på balkongen, og så falt det en lapp ned fra himmelen ...»
«Der kan du se at lappene våre hjalp!» sier Rosie.
Hun tar en skive formkake og stapper munnen full.
«Og så sto plutselig den pusen utenfor døra», sier fru Himmelrik så. «Akkurat som om det var noe den ville fortelle meg.»
«Der kan du se!» utbryter Moussa. Han klapper Titus stolt på ryggen.

«Og nå vil jeg vite alt ...», sier fru Himmelrik og lener seg tilbake.
«Hvordan havnet dere på taket?»
Moussa dulter borti Rosie med albuen.

«Du kan fortelle», sier hun med munnen full av kake. «Det var tross alt din idé.»

«Hva var det som var min idé?»

«Å gå på taket ...»

«Nei, så», sier Moussa.

«Klart det var», sier Rosie.

«Hva blir det til med den forklaringen», spør fru Himmelrik. «Nå begynner jeg virkelig å bli nysgjerrig.»

«Tja», sier Moussa og rynker øyenbrynene, «vi ville ... vi tenkte at vi ... skal vi ikke ... men så tok herr Bakk og låste døra.»

Fru Himmelrik sukker.

«Den fortellingen der får jeg ikke til å henge på greip.»

«Vi ville se utover byen», innrømmer Rosie. «Fra helt oppe på taket. For derfra kan man se hele byen. Helt til fotballstadionet, til og med, og man kan se togene kjøre ut av byen ... og det går til og med an å se helt til kysten ...»

Fru Himmelrik klukker.

«Byen er så fin der oppe fra!» sier Moussa da.

«Så dere gikk altså opp på taket for å se utover byen?» spør fru Himmelrik.

Hun reiser seg og går bort til et skap.

«Men dere skulle jo bare ha kommet til meg.»

Fru Himmelrik drar ut en skuff og roter mellom noen gamle aviser.

Moussa og Rosie skjønner ingenting. Så tar hun fram en skikkelig kikkert.

«Se», sier hun. «Jeg kan se utover byen i timevis med denne kikkerten. Det burde dere også prøve.»

«Vil du være så snill å ikke si noe til noen?»

Fru Himmelrik smiler. «Si hva da?»

«Tja», sier Moussa, «at vi ...»

«Hysj!» sier fru Himmelrik før Moussa rekker å si mer. «Jeg har allerede glemt det.»

Rosie og Moussa er lettet.

«Men da må dere love meg noe», sier fru Himmelrik.

«Og hva er det?»

Plutselig hører de høylytt tramping i trappa.

«Milde himmel! Hva er det for slags spetakkel?» spør fru Himmelrik.

Og før barna rekker å si noe, har fru Himmelrik åpnet døra.

«Aha!» roper herr Bakk da han får øye på Moussa og Rosie i trappehuset.

«Aha selv!» sier fru Himmelrik.

Herr Bakk stanser så brått at herr Kjegle går rett på ham.
Han må ta tak i gelenderet for ikke å falle.

«Hva er dette for slags oppstandelse», sier fru Himmelrik. «Hele bygningen rister. Som om det er en elefant som spaserer på taket. Du vet da hvor glad jeg er i ro og fred.»

«Ja visst, fru Himmelrik ... Vi trodde bare at ... vi ville ... og så kom vi opp på taket og ...»

Nå er det hans tur til å stamme.

«Vi lette etter ungene», sier Rosies mor. Så ser hun på Rosie. «Hvor har dere vært? Jeg var fryktelig bekymret.»

Rosie sier ingenting. Noen ganger kan stillhet veie mer enn hundre kilo, har Rosie en gang hørt faren sin si. Først nå skjønner hun hva han mente. Rosie og Moussa ser på hverandre ...

Hvem av dem skal tilstå hva som har skjedd?

«Nå?»

«De var hos meg hele tiden», sier fru Himmelrik.

«Hos deg?» spør herr Bakk forbauset.

«De er sånne snille barn. Av og til kommer de på besøk til meg. Bare for å skravle litt. Og så drikker vi kakao og tar oss en kakebit ...»

Fru Himmelrik ser på Rosie og blunker.

«Ikke sant at dere stikker innom meg i ny og ne?»

«Jepp», mumler Rosie.

«Klart det», sier Moussa.

«Så snilt», sier herr Kjegle. «Å besøke en gammel dame.»

«Det synes jeg også», sier fru Himmelrik.

«I så fall», sier herr Bakk, «må du ha meg unnskyldt.»

Han blir helt rød i ansiktet.

«Ja ha ... så da er det opp- og avgjort», sier fru Himmelrik. «Lover dere meg at dere kommer snart tilbake?» spør hun. De to barna nikker.

«Så klart», sier Moussa.

«Det lover vi», sier Rosie.

Fru Himmelrik er en så snill dame! Og Rosie og Moussa er så snille barn!

Så går alle sammen hjem.

Det er kveld. Rosie har på seg pysjen. Hun står ved vinduet og ser utover byen.

«For en dag», tenker hun. «For et eventyr.»

Så går hun inn på soverommet til mamma.

«Får jeg ligge hos deg?»

Et smil.

Rosie kryper tett inntil mamma. Der ligger de. Som to teskjeer i en skuff.

Forsiktig forteller Rosie hva som egentlig skjedde om ettermiddagen. Hvordan de gikk opp på taket for å se utover byen, hvordan døra slo igjen, hvordan hun sto der sammen med Moussa, ute i kulda

i timevis ... og hvor redd hun var ...

«Dere har mye å takke fru Himmelrik for», sier mamma da hun har hørt alt. «Hun reddet skinnet deres.» Det uttrykket har Rosie aldri hørt før. Men det høres fint ut.

Mamma begynner å humre.

«Så du ansiktet til herr Bakk?»

Rosie ler, hun også. Lavt inntil mamma.

Så blir de stille igjen.

Rosie trodde at hun aldri kom til å få venner i den digre blokka på den andre siden av byen. Men bare se. Nå er hun blitt kjent med fru Himmelrik. Hun kommer helt sikkert til å gå på besøk til henne igjen for å se utover byen med kikkerten. Og for å slå av en prat. Akkurat slik hun har lovet.

Og hun har funnet en fantastisk venn.

Han heter Moussa